

HLAVA II

ZÁKLADNÍ POVINNOSTI PŘI NAKLÁDÁNÍ S OBALY A ODPADY Z OBALŮ

§ 3

Prevence

(1) Osoba, která uvádí na trh obal, je povinna zajistit, aby hmotnost a objem obalu byly co nejmenší při dodržení požadavků kladených na balený výrobek a při zachování jeho přijatelnosti pro spotřebitele nebo jiného konečného uživatele, s cílem snížit množství odpadu z obalů, který je nutno odstranit.

(2) Je-li obal pro určitý výrobek zhotoven v souladu s harmonizovanými českými technickými normami^{7a)}, považují se požadavky podle odstavce 1 za splněné.

(3) Plastová odnosná taška smí být v místě prodeje výrobků poskytnuta spotřebiteli minimálně za náhradu nákladů, které odpovídají nákladům na její pořízení. To neplatí, jde-li o velmi lehkou plastovou odnosnou tašku.

^{7a)} § 4a zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

K odst. 1 a 2

Princip prioritního předcházení vzniku obalových odpadů je jedním z hlavních účelů jak směrnice o obalech, tak i rámcové směrnice 98/2008/ES o odpadech. Prevence vzniku obalů a tím i vzniku odpadů z obalů ve smyslu § 3 je současně jedním z nástrojů, jak dostat nejvíce preferovanému postupu (předcházení vzniku odpadů) v rámci hierarchie nakládání s odpady dané § 9a zák. o odpadech.

Předcházení vzniku odpadu obalů má být dosahováno snižováním hmotnosti a objemu obalů uváděných na trh, a to na takovou nejnižší míru, která ještě umožňuje splnění požadavků kladených na balené výrobky (zejména požadavek ochrany těchto výrobků či distribuční nároky) a zachovává obal přijatelným pro uživatele.

Osoba, která uvádí na trh obal, je tedy povinna provést posouzení, zda použitý obal reprezentuje nejmenší možnou hmotnost a objem při zachování jeho optimálních funkcí a vlastností ve vztahu k balenému výrobku, zejména jeho distribuci, ochraně či trvanlivosti. Některé požadavky mohou být stanoveny i jinými předpisy (např. hygiena, přepravní bezpečnost), a proto musí být také zohledněny v předmětném posouzení. Způsob, jak toto stanovení hranice přijatelné tloušťky obalu může být realizováno, stanovuje norma ČSN EN 13428 Obaly – Specifické požadavky na výrobu a složení – Prevence snižováním zdrojů. Tato norma uvádí, že příslušná osoba musí být schopna prokázat, že s přihlédnutím ke všem funkčním kritériím dosahuje obal nejnižší možnou hodnotu hmotnosti a/nebo objemu. Současně norma vymezuje seznam uvedených funkčních kritérií. Osoba, která uvádí obal na trh, tedy musí být schopna prokázat, jaká funkční kritéria posuzovala a s jakým výsledkem. Příkladem může být posouzení kritéria logistiky (včetně přepravy, skladování a manipulace). V tomto případě mohou být relevantními dokumenty doklady o provedených laboratorních zkouškách, případně dokumenty o haváriích, ke kterým došlo při používání nižších gramáží či objemů obalových materiálů.

Mezi normou definovanými funkčními kritérii nicméně nechybí např. ani přijatelnost pro spotřebitele nebo ostatní hlediska. Právě tato kritéria bývají často předmětem určité kritiky, neboť výrobci jimi často odůvodňují prakticky jakýkoliv rozměr obalu, mnohdy i významně přesahující objem výrobku. Na druhou stranu bez existence těchto kritérií by na trhu nemohly existovat výrobky, jako jsou bonboniéry či parfémy, u nichž si spotřebitel „zbytečné“ či „nadrozměrné“ obaly kupuje zcela záměrně. V těchto případech „nadměrný“ obal slouží zejména k prezentaci zboží a upozorňuje například na jeho vyšší hodnotu, jedinečnost nebo jiné zvláštní vlastnosti (byť může jít samozřejmě pouze o marketing).

Směrnice o obalech, konkrétně její čl. 4, pojem „prevence“ pojímá širěji, a jsou pod něj zahrnovány i požadavky dané § 4 zák. o obalech. To je samozřejmě širší pojetí významu prevence a zcela neodpovídá jejímu užšímu vymezení dle § 3. Toto pojetí ale určitě není v obecné rovině nesprávné, neboť i minimalizace obsahů těžkých kovů v obalech či požadavky na jejich recyklovatelnost či využitelnost jsou prevencí vůči negativním dopadům obalů na životní prostředí.

K odst. 3

Ustanovení implementuje regulaci směrnice o obalech, jejímž účelem je trvalé snížení spotřeby lehkých plastových odnosných tašek, tedy těch, jejichž tloušťka materiálu, ze kterého jsou vyrobeny, nedosahuje 50 mikronů. Vnitrostátní úprava České republiky jde však v tomto ohledu nad rámec požadavků směrnice a zákaz bezplatného předání v místě prodeje výrobků rozšiřuje také na plastové odnosné tašky, jejichž tloušťka stěny dosahuje nebo přesahuje 50 mikronů, tedy veškeré plastové odnosné tašky.

Povinnost zpoplatnit plastovou tašku je vázána na místo prodeje výrobků, pojem „prodej“ je třeba chápat v širším kontextu a nelze jej ztotožnit pouze s klasickým prodejem v kamenných provozovnách, ale je třeba jej vztáhnout např. i na rozvoz zboží, které je zákazníkovi dodáno na základě on-line objednávky, či na jiné způsoby dodání takto objednaného zboží (výdejny). Plastové tašky tedy musí být při předání zpoplatněny při jakémkoliv způsobu prodeje a dodání zboží. Jiný výklad by nebyl konformní s cíli evropské směrnice o obalech. V této souvislosti vydalo Ministerstvo životního prostředí stanovisko, které je dostupné na jeho webových stránkách, viz https://www.mzp.cz/cz/zpoplatneni_plastovych_tasek_informace.

Cenu za plastovou odnosnou tašku si stanovuje každý obchodník individuálně, ale její výše musí odpovídat minimálním nákladům na pořízení tašky, a to včetně DPH. Obchodník nemůže zahrnout cenu tašky do ceny nákupu, ale taška musí být účtována jako samostatná položka na účtence.

Povinnost zpoplatnit tašku ze strany obchodníka se nevztahuje na velmi lehkou plastovou odnosnou tašku. Těmito taškami *de facto* jsou sáčky na pečivo či na zeleninu. Vyjmutí těchto tašek z působnosti regulace směrnice o obalech je členským státem umožněno, přičemž ČR této možnosti využila, a to z důvodu, že pro tenké polyetylenové sáčky v současnosti neexistuje adekvátní náhrada. Velmi lehkou plastovou odnosnou taškou je taška, jejíž tloušťka stěn nepřesahuje 15 mikronů (tedy včetně této hodnoty), a současně musí plnit hygienickou funkci nebo musí být poskytována jako prodejní obal pro volně ložené potraviny, a zároveň její použití musí pomáhat zabránit plýtvání potravinami, detailněji viz výklad k § 2 písm. n).

Související ustanovení:

§ 2 písm. m) a n) – základní pojmy, § 5 – způsoby prokazování plnění požadavků na složení obalů

Související předpisy:

zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, – zák. o ochraně spotřebitele

§ 4**Podmínky uvádění obalů na trh**

(1) Osoba, která uvádí na trh obal, balený výrobek nebo obalový prostředek, je povinna zajistit, aby

- a) koncentrace látek uvedených v Seznamu dosud klasifikovaných nebezpečných chemických látek⁸⁾ v obalu nebo obalovém prostředku byla v souladu s limitními hodnotami stanovenými zvláštními právními předpisy,⁹⁾ vzhledem k přítomnosti těchto látek v emisích, popelu nebo výluhu v případě spalování nebo skládkování odpadu vzniklého z tohoto obalu nebo obalového prostředku;
- b) součet koncentrací olova, kadmia, rtuť a chromu s oxidačním číslem VI v obalu nebo obalovém prostředku nepřekročil hodnotu 100 mikrogramů/g (dále jen „limitní hodnota“);
- c) obal nebo obalový prostředek po použití, pro které byl určen, po vynětí výrobku nebo všech jeho zbytků obvyklým způsobem, byl dále opakovaně použitelný nebo aby odpad z tohoto obalu nebo obalového prostředku byl využitelný za obvyklých podmínek alespoň jedním z těchto postupů:
  1. procesem, kterým jsou odpady z obalů nebo obalových prostředků nebo jejich zbytky případně spolu s dalšími materiály přeměněny ve výrobek nebo surovinu (dále jen „recyklace“),
  2. přímým spalováním za uvolňování energie hořením, a to samostatně nebo spolu s jiným odpadem a se využitím získaného tepla (dále jen „energetické využití“),
  3. aerobním zpracováním nebo anaerobním zpracováním biologicky rozložitelných složek tohoto odpadu za kontrolovaných podmínek a s použitím mikroorganismů za vzniku stabilizovaných organických zbytků nebo metanu (dále jen „organická recyklace“); skládkování se za organickou recyklaci nepovažuje.

(2) Ustanovením odstavce 1 písm. c) nejsou dotčena ustanovení vztahující se k nakládání s odpady podle zvláštního právního předpisu.⁴⁾

(3) Jestliže je obal nebo obalový prostředek zhotoven v souladu s harmonizovanými českými technickými normami^{7a)}, považují se požadavky podle odstavce 1 za splněné.

(4) Limitní hodnota podle odstavce 1 písm. b) se nestanovuje u obalů a obalových prostředků vyrobených výhradně z oloveného křišťálového skla^{9a)}.

(5) Překročení limitní hodnoty podle odstavce 1 písm. b) je možné ve skleněných obalech a obalových prostředcích, jestliže

- a) během výrobního procesu není do obalu nebo obalového prostředku záměrně zavedeno žádné olovo, kadmium, rtuť nebo chrom s oxidačním číslem VI; záměrným

zavedením se pro účely tohoto zákona v souladu s právem Evropské unie^{9b)} rozumí proces úmyslného použití určité látky k vytvoření obalu nebo obalového prostředku tak, aby tato látka byla přítomna ve vyrobeném obalu nebo obalovém prostředku s tím, že bude nositelem určité specifické charakteristiky, vzhledu či jakosti obalu; za záměrné zavedení se nepovažuje využívání recyklovaných materiálů pro výrobu obalů nebo obalových prostředků v případech, kdy určitá část recyklovaných materiálů může obsahovat určitá regulovaná množství těžkých kovů,

- b) k překročení limitní hodnoty dojde pouze v důsledku přidání recyklovaných materiálů a
- c) výrobce obalu nebo obalového prostředku provádí jedenkrát měsíčně měření koncentrace těžkých kovů ve vzorcích výroby, které reprezentují normální a pravidelnou výrobní činnost. Tyto vzorky se odebírají z každého jednotlivého tavicího agregátu. Naměřené hodnoty koncentrace těžkých kovů se evidují a ohlašují způsobem, který stanoví příloha č. 5 k tomuto zákonu.

(6) Překročení limitní hodnoty podle odstavce 1 písm. b) je možné u plastových přepravků a plastových palet, jestliže

- a) během výrobního procesu nebo během distribuce není do těchto přepravků nebo palet záměrně zavedeno žádné olovo, kadmium, rtuť nebo chrom s oxidačním číslem VI,
- b) k překročení limitní hodnoty dojde pouze v důsledku přidání recyklovaných materiálů,
- c) přepravky nebo palety jsou vyrobeny recyklačním procesem, do kterého vstupuje pouze takový recyklovaný materiál, který vznikl recyklací jiných plastových přepravků nebo palet, a vstup dalšího materiálu mimo tento recyklační cyklus je omezen na nejmenší přípustnou míru a nepřesahuje v žádném případě 20 % hmotnosti materiálu použitého k výrobě těchto přepravků nebo palet a
- d) materiál, z něhož jsou přepravky nebo palety vyrobeny, je na nich viditelně označen v souladu s právem Evropské unie^{9c)}.

⁴⁾ Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů.

^{7a)} § 4a zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

⁸⁾ Zákon č. 157/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nařízení vlády č. 25/1999 Sb., kterým se stanoví postup hodnocení nebezpečnosti chemických látek a chemických přípravků, způsob jejich klasifikace a označování a vydává Seznam dosud klasifikovaných nebezpečných chemických látek, ve znění nařízení vlády č. 258/2001 Sb.

⁹⁾ Například zákon č. 309/1991 Sb., o ochraně ovzduší před znečišťujícími látkami (zákon o ovzduší), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), zákon č. 185/2001 Sb., ve znění zákona č. 477/2001 Sb.

^{9a)} Vyhláška č. 379/2000 Sb., kterou se stanoví podmínky pro určování jednotlivých druhů křišťálového skla, jejich vlastnosti a způsoby označování výrobků z křišťálového skla.

^{9b)} Rozhodnutí Komise 2001/171/ES ze dne 19. února 2001, kterým se stanoví podmínky pro odchylku u skleněných obalů týkající se úrovní koncentrací těžkých kovů stanovených ve směrnici 94/62/ES o obalech a obalových odpadech.

^{9c)} Přílohy č. I až VII rozhodnutí Komise 97/129/ES ze dne 28. ledna 1997, kterým se zavádí identifikační systém pro obalové materiály podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/62/ES o obalech a obalových odpadech.

K odst. 1

Cílem ustanovení je zajistit, aby na trh byly uváděny pouze takové obaly či obalové prostředky, které jsou recyklovatelné nebo využitelné, a současně aby procesy recyklace či využití byly spojeny s minimálními dopady na životní prostředí. Proto jsou stanoveny maximální možné koncentrace problematických látek ve vztahu k životnímu prostředí, které mohou být v obalech obsaženy. Omezování těchto látek v obalech má samozřejmě souvislost s některými složkovými zákony (např. zákon o ochraně ovzduší nebo vodní zákon). Povinnost zajistit tyto tzv. základní požadavky na obaly se vztahuje jak k uvádění obalů, tak i obalových prostředků na trh.

Ustanovení písm. a) se týká koncentrace látek uvedených v Seznamu dosud klasifikovaných nebezpečných chemických látek v obalu nebo obalovém prostředku. Tento seznam je dnes platnou legislativou definován nařízením č. 1272/2008/ES o klasifikaci a označování látek a směsí (nařízení CLP). Zákon o chemických látkách a chemických přípravcích, na který odkazuje neaktuální poznámka pod čarou, byl nahrazen chemickým zákonem č. 350/2011 Sb.

Ustanovení písm. b) se pak výhradně týká těžkých kovů, které hlavně do plastových obalů mohou být přidávány zejména z důvodu dosažení určitých barevných odstínů materiálů. Souhrnná koncentrace vybraných těžkých kovů nesmí přesáhnout hodnotu 100 mikrogramů/g (100 ppm hmotnostních).

Ustanovení písm. c) stanovuje, že obal či obalový prostředek musí být využitelný alespoň jedním z definovaných postupů, což znamená, že musí být buď recyklovatelný, energeticky využitelný nebo musí být biologicky rozložitelný, a to buď procesem aerobního (kompostování) nebo anaerobního (zplyňování) zpracování. Explicitně je uvedeno, že pokud tyto biologické procesy proběhnou na skládce odpadů, nejedná se o organickou recyklaci, a není pak např. možné skládkované odpady z obalů započítávat do cílů využití definovaných § 12 a přílohou č. 3. Obal nemusí být využitelný všemi postupy, ale nejméně jedním z uvedených. Využitelnost obalu či obalového prostředku je samozřejmě hodnocena bez baleného výrobku či jeho zbytků.

K odst. 2

Ustanovení tohoto odstavce zavádí výjimku ze shora deklarovaného vztahu subsidiarity tohoto zákona a zákona o odpadech. To znamená, že pokud jsou definovány pojmy uvedené pod legislativními zkratkami v písm. c) tohoto odstavce a rovněž zákonem o odpadech, platí kumulace obou pojmových vyjádření. Pojem „energetické využití“ není zákonem o odpadech přímo definován, nicméně jej lze podřadit pod definici „využití odpadů“ stanovenou § 4 písm. r) zák. o odpadech. Příloha č. 3 zák. o odpadech Způsoby využívání odpadů by „energetické využití“ podle zákona o obalech zařadila pod označení R 1, „recyklaci“ pod kódové označení R 2, R4 až R9 a „organickou recyklaci“ pod označení R 3, popř. R 10. Samotný pojem „recyklace“ byl původně definován pouze zákonem o obalech, nicméně od roku 2010 je současně definován také zákonem o odpadech (novela zákona o odpadech č. 154/2010 Sb.). V principu však mají být obě definice totožné. Z koncepčního hlediska se nejeví jako příliš praktické, že zde zákon o obalech vymezuje vlastní pojmy (resp. legislativní zkratky), paralelně k pojmosloví zákona o odpadech. *De lege ferenda* by mělo dojít ke sjednocení tohoto pojmosloví, resp. k tomu, že zákon o obalech bude používat pojmy „recyklace“, „energetické využití“ a „organická recyklace“ tak, jak je vymezuje zákon o odpadech. K tomu by ostatně měl směřovat eurokonformní výklad zkratk zavedených v komentovaném ustanovení již nyní.

K odst. 3

Soustava příslušných harmonizovaných technických norem stanovuje postupy, jakými je možné splnit požadavky dané § 4 odst. 1 zák. o obalech. Zde jsou relevantní tyto normy: ČSN EN 13427, ČSN EN 13430, ČSN EN 13431, ČSN EN 13432, ČSN CR 13695-1, ČSN 77 0150-2, přičemž první jmenovaná norma ČSN EN 13427 je normou zastřešující, a stanovuje postup pro použití ostatních jmenovaných norem, viz dále detailněji komentář k § 5.

K odst. 4

Ustanovení tohoto odstavce stanovuje výjimku z maximálně přípustných limitů koncentrací toxických kovů definovaných v § 4 odst. 1 písm. b), ale pouze pro obaly a obalové prostředky vyrobené výhradně z oloveného křišťálového skla. Výjimka tedy umožňuje použití oloveného skla pro obalové účely. V oloveném (křišťálovém) skle je olovo významnou materiálovou složkou ve formě oxidu olovnatého, a dodržení limitu podle § 4 odst. 1 písm. b) by bylo bez výjimky nespelnitelné. Aplikace oloveného skla pro obalové účely však nejsou v praxi významně rozšířené, může se ale jednat o různé dekorativní předměty spíše luxusního charakteru.

K odst. 5

Ustanovení tohoto odstavce stanovuje výjimku z maximálně přípustných limitů koncentrací toxických kovů, definovaných v § 4 odst. 1 písm. b), pro skleněné obaly a obalové prostředky, pokud ke zvýšení koncentrací předmětných toxických kovů došlo jen v důsledku recyklace, tzn., zvýšení koncentrací nemůže být způsobeno záměrným přidáním olovnatých sloučenin (např. za účelem vzniku určitého barevného odstínu skleněného obalu). Tato výjimka je transpozicí evropského předpisu, rozhodnutí Komise 2001/171/ES, jehož platnost byla původně časově omezena pouze do roku 2006, ale rozhodnutím Komise 2006/340/ES, kterým se mění rozhodnutí 2001/171/ES, byla výjimka prodloužena na neurčito.

K odst. 6

Překročení limitních hodnot pro obsah těžkých kovů dle odstavce 1 písm. b) je akceptovatelné u plastových přepravek a palet, pokud jsou splněny podmínky definované pod písmeny a)–d). Jedná se o transpozici rozhodnutí Komise 2009/292/ES, které vzniklo z důvodu toho, že plastové přepravy a palety jsou výrobky s dlouhou životností a velmi snadno se recyklují. Striktním dodržováním maximálně přípustných limitů pro obsah těžkých kovů by tedy muselo být z koloběhu odstraněno významné množství přepravek a palet, a současně by se znemožnila recyklovatelnost takto vzniklých plastových odpadů, což by nebylo v souladu s cíli směrnice o obalech, a byla tedy zavedena možnost výjimky. Za účelem plnění těchto povinností byla uzavřena v roce 2010 mezi Ministerstvem životního prostředí, Ministerstvem průmyslu a obchodu a Hospodářskou komorou České republiky dobrovolná dohoda (Dobrovolná dohoda o opakovaném použití palet a přepravek z plastů). Operátorem této dobrovolné dohody je autorizovaná obalová společnost EKO-KOM, a. s.

Související ustanovení:

§ 5 – způsoby prokazování plnění požadavků na složení obalů, – příloha č. 5

Související předpisy:

chemický zákon, – zák. o odpadech

§ 5

nadpis vypuštěn

[Způsoby prokazování plnění požadavků na složení obalů]

(1) Osoba, která uvádí na trh obal, je povinna

- a) **na požádání předložit kontrolním orgánům technickou dokumentaci nezbytnou k prokázání splnění povinností stanovených v § 3 a 4, s tím, že informace podle odstavce 2 písm. b) pro účely kontroly nahrazuje dokumentaci k prokázání splnění povinností stanovených v § 4,**
- b) **průkazně informovat své odběratele o tom, že obal splňuje požadavky stanovené v § 3 a 4.**

(2) Osoba, která uvádí na trh obalový prostředek, je povinna

- a) **na požádání předložit kontrolním orgánům technickou dokumentaci nezbytnou k prokázání splnění povinností stanovených v § 4,**
- b) **průkazně informovat své odběratele o tom, že obalový prostředek splňuje požadavky stanovené v § 4.**

K odst. 1

Smyslem ustanovení je zajistit, aby v oběhu v České republice byly pouze obaly, které vyhovují tzv. základním požadavkům na složení obalů. Ten, kdo obal uvádí na trh (tj. výrobce nebo dovozce – s výjimkou přeshraniční přepravy z členských států EU, viz dále), je povinen vyhotovit technickou dokumentaci k obalu, ze které je prokazatelné, jakým způsobem jsou splněny požadavky § 3 a § 4.

Samotný pojem technická dokumentace není zákonem o obalech definován, nicméně je rozveden v metodickém pokynu odboru odpadů Ministerstva životního prostředí k provedení § 5 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů, viz https://www.mzp.cz/cz/metodicky_pokyn. Tento dokument byl publikován ve věstníku Ministerstva životního prostředí z března 2005, ročník XV, částka 3. Zde je uvedeno, že technická dokumentace obsahuje popis obalu/obalového prostředku, dokumenty prokazující splnění požadavků stanovených v § 3 a § 4 zákona o obalech a prohlášení o shodě.

Pokud je však obal uveden na trh v ČR přeshraniční přepravou z jiného členského státu EU, postačí namísto technické dokumentace k prokázání splnění předmětných povinností prohlášení o shodě vydané zahraničními evropskými dodavateli. Tato důležitá skutečnost není uvedena v zákoně, ale je konstatována v uvedeném metodickém pokynu Ministerstva životního prostředí. Současně je nutné zdůraznit, že tato možnost je do určité míry automatická, a odráží princip fungování jednotného evropského trhu. Základní požadavky na složení obalů jsou totiž dané směrnicí o obalech, a platí shodně pro všechny členské státy EU. Každý členský stát je tedy povinen zajistit, že obaly, které jsou v rámci jeho území uváděny na trh, budou splňovat základní požadavky dané směrnicí o obalech, a tedy i § 3 a § 4 zák. o obalech. Způsoby prokazování daných povinností se však mezi jednotlivými členskými státy mohou lišit.

Pro splnění požadavků § 3 a § 4 uvedený metodický pokyn Ministerstva životního prostředí doporučuje využít ČSN EN 13427 Obaly – Požadavky na používání evropských norem pro obaly a odpady z obalů, která je zastřešující normou a stanovuje postup používání dalších relevantních norem. Jde o ČSN EN 13428 Obaly – Specifické požadavky na

výrobu a složení – Prevence snižováním zdrojů, která je relevantní ve vztahu k § 3, dále ČSN EN 13429 Obaly – Opakované použití, která je relevantní ve vztahu k § 7, případně k § 8 a § 9. Další normy jsou pak relevantní ve vztahu k požadavku § 4 odst. 1 písm. c), tzn. aby na trh byly uváděny pouze obaly recyklovatelné, (energeticky) využitelné či organicky recyklovatelné (aerobními či anaerobními biologickými procesy), zde jde o ČSN EN 13430 Obaly – Požadavky na obaly využitelné k recyklaci materiálu, ČSN EN 13431 Obaly – Požadavky na obaly využitelné jako zdroj energie, včetně specifikace nejnižší výhřevnosti a ČSN EN 13432 Obaly – Požadavky na obaly využitelné ke kompostování a biodegradaci – Zkušební schéma a kritéria hodnocení pro konečné přijetí obalu. ČSN CR 13695-1 Obaly – Požadavky na měření a ověřování čtyř těžkých kovů a jiných nebezpečných látek přítomných v obalech a jejich uvolňování do okolního prostředí – Část 1: Požadavky na měření a ověřování čtyř těžkých kovů přítomných v obalech je pak normou relevantní ve vztahu k § 4 odst. 1 písm. b).

Technická dokumentace se tedy vztahuje pouze k vlastnostem obalu, nikoliv už např. k jeho značení (§ 6) nebo zajištění jeho reálného následného zpětného odběru (§ 10) nebo využití (§ 12). Její součástí má být základní popis obalu, tedy z jakého materiálu je obal vyroben, zda je jednocestný nebo opakovaně použitelný, a dále zahrnuje i výsledky zkoušek provedených dle postupů jednotlivých norem. Mohou to být ale i závěry jiných zkoušek či testů, které dokládají posouzení jednotlivých funkčních kritérií stanovených ČSN EN 13428, což je relevantní ve vztahu k prevenci dle § 3. V tomto kontextu to mohou být např. i výsledky ze zkušebních přepravních testů, na základě kterých bylo vyhodnoceno optimální množství použitého materiálu, případně marketingové či jiné studie. Poslední nedílná součást technické dokumentace je prohlášení o shodě s ČSN EN 13427. Podle uvedeného metodického pokynu účelem prohlášení je „poskytnout ujištění, že obal nebo obalový prostředek je ve shodě s normativními dokumenty, na které se prohlášení odvolává, a objasnit, kdo je odpovědný za tuto shodu. Prohlášení o shodě se může rovněž odvolávat na výsledky posuzování provedených třetí stranou nebo několika třetími stranami“. Tyto odkazy není přitom možné chápat jako snížení odpovědnosti osoby, která prohlášení o shodě vydává. Obecná kritéria pro prohlášení o shodě jsou pak stanovena v ČSN EN ISO/IEC 17050-2 Posuzování shody – Prohlášení dodavatele o shodě – Část 2: Podpurná dokumentace.

Osoba, která obal uvedla na trh, je povinna předmětnou technickou dokumentaci předložit kontrolním orgánům, kterými v těchto případech jsou zejména celní úřady (při dovozu a přeshraniční přepravě) a Česká obchodní inspekce, ale i další instituce uvedené v § 35 a dále v § 37–39. Současně je tato osoba povinna průkazně informovat své odběratele o tom, že obal splňuje požadavky stanovené v § 3 a § 4. Znamená to tedy, že osoba, která uvedla obal na trh, nemusí v rámci svého distribučního řetězce odběratelů předávat veškerou technickou dokumentaci, ale stačí pouze průkazné informování. Způsob informování je opět rozveden v předmětném metodickém pokynu Ministerstva životního prostředí k provedení § 5 zákona č. 477/2001 Sb., o obalech, kde je uvedeno, že má mít formu prohlášení o shodě.

K odst. 2

Pro uvádění obalových prostředků na trh platí obdobné povinnosti, jako jsou uvedeny pro uvádění obalů na trh v odst. 1, s tím rozdílem, že osoba, která uvádí na trh obalový prostředek, nemůže být zodpovědná za povinnosti spojené s prevencí dle § 3. Z tohoto důvodu tedy musí osoba uvádějící na trh obalové prostředky disponovat technickou dokumentací